

Werkgroep Mensenrechten in de Kerk

www.mensenrechtenindekerk.be

mensenrechtenindekerk@gmail.com

p/a Linda Opdebeeck, voorzitter

Panoramalaan 8 Hoeilaart

02/657.36.30

Hoorzitting van het Federaal Parlement over het "Seksueel misbruik in de kerk"
maandag 22 november 2010

Inleiding

In naam van honderden mensen die slachtoffer zijn geworden van seksueel misbruik in de Kerk, en vooral in naam van hen die zelf geen stem meer hebben, omdat ze omwille van dit misbruik het leven niet meer aankonden, of 'verdwenen' zijn, wil ik alle parlementsleden danken die met grote zorg deze problematiek ter harte willen nemen en de wetten van dit land hierop te laten aansluiten.

Het zou misschien zinvol zijn dit verhoor te openen met een minuut stilte voor alle slachtoffers die nog niet durven of niet meer kunnen spreken. Anderzijds is er nog zoveel te zeggen, dus wil ik er meteen aan beginnen.

Wat ik hier ga zeggen is niet louter mijn persoonlijke ervaring maar is een verzameling van ervaringen samengebracht door slachtoffers-overlevers uit onze WMK.

1. Voorstelling:

Na het verschijnen van mijn boek 'De Laatste Dictatuur' in september 1992 dat vooral ging over mijn kritiek over de middeleeuwse en dictatoriale bestuursvorm van de katholieke kerk (vooral in Rome), kreeg ik veel reacties. Ook kwamen er snel mensen aankloppen met klachten over seksueel misbruik door priesters en andere clerici.

Het waren zoveel klachten dat ik een paar maanden later -november 1992- gestart ben met een 20-tal vrijwilligers om deze mensen te beluisteren, te begeleiden en te ondersteunen. Zo ontstond in die maand de "Werkgroep Mensenrechten in de Kerk". We groepeerden in die tijd de klachten in 7 groepen:

- *Clerici die kinderen seksueel misbruiken*
- *Clerici die jongeren seksueel misbruiken*
- *Seksueel misbruik van volwassenen (bv. zusters in slotkloosters)*
- *Machtsmisbruik in clandestiene relaties tussen een priester en een leek (bv. job kwijt in onderwijs)*
- *Machtsmisbruik van paters die hun klooster niet meer konden verlaten (geen pensioenregeling)*
- *Weigering (in conflictsituaties) om gehoord te worden door bisschop of overste.*

- *Geboorten onder X.*

Nogal snel voelden we aan dat de meeste bisschoppen en oversten niet wilden ingaan op deze klachten, en daarom zijn we structureel beginnen werken.

Na raadpleging van Peter De Waele (ik denk dat dit 1993 was) (van de Cel Pedofilie van de Federale Politie) en omdat we meermaals geen gehoor kregen bij bisschoppen en oversten voor een gesprek,

In den beginne bestond onze ondersteuning vooral uit: het zorgvuldig luisteren naar de klachten van de slachtoffers.

Ons uitgangspunt was: "wij geloven je echt" (vaak al jaren lang hadden deze mensen niet durven praten.... "je gaat toch de pastoor niet zwart maken zeker").

Ik denk dat het 1993 was, toen ik bezoek kreeg van Peter De Waele van de Federale Politie van Brussel die mij wegwijs maakte hoe ik moest omgaan met mensen die met klachten van seksueel misbruik in onze Werkgroep kwamen aankloppen.

Zo zijn we stilaan begonnen om aan de mensen te vragen hun verhaal op papier te zetten, het mee te delen aan de plaatselijke politie, het door te sturen naar de bisschop of overste en/of een onderhoud met hem aan te vragen.

Na al die jaren kunnen we u, naast de vele brieven van slachtoffers, u ook brieven van bisschoppen en oversten (tot in Rome toe) voorleggen waarin deze meedelen dat ze spijtig genoeg, behalve voor hen te bidden, niet veel konden doen, of dat de priester niet meer onder hun bevoegdheid viel, en dat geen echt bewijs kon worden voorgelegd enz.

Enkele andere voorbeelden:

- "we kunnen voor u niets doen"
- "de priester ontkent" (we hebben hem er over aangesproken maar...) (Ilse)
- "de priester" valt niet meer onder onze bevoegdheid (Gust),
- "de priester is verplaatst naar het buitenland" (Lidwina)
- "we zijn geen werkgever" (cfr. de bisschop ontslaat en broodrooft wel direct een pastoor als hij huwt of zelf uitkomt voor zijn relatie: zie recent nog de gehuwde priester in het bisdom Antwerpen of het broodroven van priester Norbert Bethune toen die huwde (dit gebeurde nog wel door de Vangheluwe) of ook nog recent werd een priester uit het bisdom Doornik gewoon afgedankt en zonder RSZ-regeling weggestuurd, met de reden: "hij doet zijn werk niet").
- Bisschoppen en oversten stellen zich duidelijk op als werkgever, behalve als het gaat over seksueel misbruik van kinderen of volwassenen én als de dader blijft ontkennen.

- Wanneer zware klachten over seksueel misbruik van minderjarigen binnen komen reageren bisschoppen of oversten soms gewoon niet: bv. Elise (geboren onder X) stuurt aangetekende brieven naar de kardinaal en zijn vicaris; met vraag naar DNA-staal van de betrokken priester-vaderfiguur. Geen reactie. Ondertussen is de priester overleden (geen herstel voor de moeder, geen erfenis voor de zoon).
- Soms doen bisschoppen wel iets. Zoals de bisschop van Hasselt: hij vroeg info aan het slachtoffer om deze aan de dader te geven en zo tegen het slachtoffer te gebruiken. (zie brief Schreurs - Ilse)
- Of een bisschop maakt, tot op heden, van een gerechtelijke uitspraak van 'verjaring' een vrijspraak om de dader toch maar goed te praten.
- Bisschop reageert of doet pas iets als de dader bekent, anders gebeurt er niets.
- Bisschoppen geven, ook nu, bewust pedofiele priesters geen 'officiële' functies meer, terwijl ze toch officieus wel nog taken uitvoeren, en dit om ook maar niets te moeten ondernemen tegen de dader, want "hij is toch niet meer in functie".
- Bisschoppen verschuilen zich nu constant achter "het gerecht moet zijn werk maar doen" terwijl ze enerzijds zelf ook een verantwoordelijkheid hebben en anderzijds de rechtsgang voortdurend belemmeren (vb. het wraken van onderzoeksrechter De Troy door de kardinaal en het aartsbisdom).
- Bisschoppen verschuilen zich achter gerechtelijke verjaringen.
- Naar verluid leiden bisschoppen vaak aan geheugenverlies... want wanneer het hun uitkomt "weten ze van niets meer" (vb. aangetekende brieven worden vergeten, men kent personen plots niet meer...), of men kan het zich niet meer herinneren.

De dader die met de feiten geconfronteerd wordt door het slachtoffer, met getuigen erbij, weet ook van niks meer en minimaliseert de feiten door te zeggen dat het toch allemaal zo erg niet was; door te zeggen dat het slachtoffer de enige was (terwijl nog andere slachtoffers van dezelfde dader gekend zijn), dat de dader nu net zijn leven wou beteren. De dader vraagt medelijden aan het slachtoffer, speelt de rol van nietswetende sukkelaar, speelt handig in op het manipuleren van het zwakke slachtoffer door op zijn of haar gevoel van medelijden te spelen. (Linda)

Al deze zaken kunnen door een aantal slachtoffers hier in de commissie tot in het detail uitgelegd en gestaafd worden met de nodige documenten. De grote vraag voor ons is momenteel of er tijd en ruimte hiervoor voorzien werd in deze commissie?

2. Over hoeveel meldingen gaat het in onze werkgroep?

De evolutie van het aantal meldingen in onze 18 jaar strijd binnen de RKK om erkenning te krijgen voor de slachtoffers:

87 tot 1999; in de jaren 2000 tot 2010: 264 bijkomende klachten. Sinds de stopzetting van de Commissie A. zijn er opnieuw 76 meldingen bijgekomen.

In totaal zijn dat tot op heden: 427 meldingen in onze WMK.

98% van de klachten komen van Belgen.

Ook hebben we contacten met gelijkaardige buitenlandse slachtoffergroepen als de WMK. Ook daar willen we graag info over verstrekken, maar ik denk dat dit buiten het onderzoeksveld van deze commissie valt.

In het begin (nog voor het Dutroux-tijdperk dus) kregen we de felst mogelijke tegenwind en lastercampagnes uit de hoek van het kerkinstituut. Ook het kerkvolk werd door hen bespeeld via de katholieke media.

Op 16 juni 1993 schreef Mark Vandevoorde, adviseur van de premier en een andere minister, als hoofdredacteur van 'Kerk en Leven':

"Het begon met de publicatie van een boek (lees: De laatste dictatuur) en daarna een congres over mensenrechten in de kerk. Daarop werden meldpunten opgericht: resultaten: nauwelijks iets. Daarop een vereniging van priestervriendinnen: aantal leden: te tellen op de vingers van een hand.

Een felle anti-Rome campagne wil de kerk splijten, maar de kerkgemeenschap in haar totaliteit is immuun voor dergelijke extremisten."

Op 17 mei 1999 schreef René Stockman, toen overste van de Broeders van Liefde en nu hoofd van deze congregatie over de hele wereld, in 'De Standaard' onder de titel: Kerk voert geen doofpotpolitiek:

"Vele zaken worden lelijk uit hun verband getrokken en het is pijnlijk dat mensen als Devillé, die zichzelf een dissidente priester noemt, en Bethune, die meent dat alle priesters en religieuzen net als hij gefrustreerd zijn wegens het opgelegde celibaat, zo kwistig hun gal spuwen op het instituut kerk.

Er zijn weinig organisaties als de kerk die zo tolerant zijn. Devillé mag priester blijven en Bethune mag gelovige leek blijven".

Dezelfde Stockman en de volledige congregatie van de Broeders van Liefde spanden in Brugge een proces aan tegen ons wegens laster en eerroof. Devillé en Bethune werden beschuldigd de broeders en de instelling te hebben blootgesteld aan de 'publieke verachting'. Ze eisten een schadevergoeding van een half miljoen. Na twee jaar rechtszaak deed rechter Jean Lescauwaet een verrassende uitspraak. Hij zei in zijn vonnis op 23 oktober 2002:

(het is 8 jaar geleden maar het klinkt nog buitengewoon actueel)

“De publieke opinie was en is ook nog heden ten dage sterk beroerd inzake pedofiliezaken, die steeds maar de kop blijven opsteken en verder jeugdige slachtoffers blijven maken en niet het minst binnen de Kerk.

Verweerders maken deel uit van en zijn de stichtende en belangrijkste stuwende krachten van de feitelijke vereniging ‘Werkgroep mensenrechten in de Kerk’.

Het was zeker niet de bedoeling eisers te schaden, maar enkel hen op de feiten te wijzen, zodat eisers de nodige maatregelen zouden kunnen nemen ter voorkoming van dergelijke feiten en de bevolking op die feiten te wijzen.

Dat de problematiek van seksueel misbruik en pedofilie bestaat in bedoelde middens werd zelfs onlangs nog door de Paus erkend.

Laster en eerroof zijn derhalve niet bewezen.

Verweerders hebben niet alleen naar voren gebracht wat in de volksmond als bestaande wordt erkend, maar hebben met de actiegroep vooral de Kerk en inzonderheid eiseres willen wakker schudden teneinde hen niet alleen te laten erkennen dat dergelijke feiten in haar midden gebeuren maar vooral hen er op te wijzen dat ze moeten optreden tegen dergelijke feiten, de feiten naar buiten moeten brengen, de daders moeten straffen en ervoor moeten zorgen dat dergelijke feiten zich zo weinig mogelijk zouden voordoen of herhalen.”

Het zijn dezelfde mensen als Vandevoorde en Stockman die er tot op vandaag nog steeds in slagen dé moraalridders te zijn in alle media.

Al in 1992 vroegen we dat de Belgische bisschoppen een commissie zouden oprichten om deze klachten objectief te behandelen. Een meldpunt kwam er pas in 1998. Deze commissie startte pas in 2000 en kreeg in 10 jaar tot eind 2009 slechts 35 klachten.

Belangrijke vraag: hoe komt het dan dat wij als werkgroep in die eerste 18 jaar werken van meer dan 300 klachten wisten en dat de commissie Halsberghe er maar 35 behandeld had gekregen?

Stuurden de bisschoppen en oversten onze (schriftelijke) klachten dan niet door?

In die jaren kregen wij als WMK geen gehoor (geen toegang tot die commissie). De bisschop van Hasselt schreef letterlijk dat Devillé geen mandaat had gekregen om als bemiddelaar op te treden bij dergelijke kwesties. Hij schreef dat Danneels hem dat zo had meegedeeld. (Zie brief Schreurs)

Bleek dat de bisschoppen dit onderling hadden afgesproken in 1997 (zie de brief van bisschop Vangheluwe, afgesproken op de bisschoppenconferentie al voor september 1997).

(zie bijlage A en B: twee documenten die aantonen dat we geen vertrouwenspersoon mochten zijn en dus geen toelating kregen om slachtoffers te begeleiden, en ook niet mochten weten wie de mensen waren van de eerste commissie (Halsberghe) beide documenten voorlezen)

3. HErkenningsdagen

We organiseerden in totaal 6 Herkenningsdagen (met telkens tussen 50 en 90 deelnemers).

Op al die dagen werden de bisschoppen uitgenodigd om te komen luisteren naar de problemen van de slachtoffers-overlevers: nooit kwam er een bisschop of overste luisteren. Enkel onder druk van de media (onze openbare vraagstelling) kwam er op onze laatste HE-dag (2 okt. 2010) mgr. Bonny, de bisschop van Antwerpen, luisteren. Wat wij waardeerden. Wij hopen dat dit een eerste stap is naar een toenadering tussen de bisschoppen en de overlevers.

document 1. (zie onze aangetekende brief aan de bisschoppen van 15 januari 1999) gedeeltelijk voorlezen (aangeduide passages.

document 2. brief van de paus aan onze voorzitter: lees enkel "kennis genomen + gebed van de paus, de aanwezige bisschop Bonny erkennen maar geen enkel woord over of voor de slachtoffers zelf.

4. Getuigenissen?

Binnen de WMK zijn mensen te vinden die hun persoonlijke lijdensweg (van geen gehoor vinden bij bisschoppen en oversten) kunnen vertellen in een openbare of gesloten zitting. Als de mogelijkheid bestaat dit in een gesloten zitting te doen, kunnen er dat nog meer zijn.

Wij vragen wel om hiermee uiterst discreet om te gaan. Wij hebben in de voorbije 18 jaar het geluk gehad dat nog geen enkele persoon die met zijn/haar klacht bij ons terecht is gekomen zijn/haar privacy werd geschaad. Daarom hebben wij, net zoals de Commissie Adriaenssens, toen de gerechtelijke politie van Brussel in juni dit jaar al onze dossiers wilden inkijken, gezegd dat dit -omwille van de privacy niet kon.

De dossiers waarvan wij geen toelating van de slachtoffers hadden om die openbaar door te geven, konden wij dan ook niet aan het gerecht bezorgen. Wij vroegen de slachtoffers om dit zelf te doen. Een deel heeft dat gedaan. De andere dossiers werden door het gerecht in beslag genomen. Tot op heden willen wij deze mensen van de gerechtelijke politie van Brussel oprecht bedanken, omdat zij er tot op heden hebben voor gezorgd dat in geen enkel, maar dan ook in geen enkel dossier de privacy van de slachtoffers geschonden is.

Wij vragen dan ook dat met verhalen van slachtoffers, ook al zijn ze anoniem gemaakt, zoals dat het geval is in het verslagboek van de ongeveer 220 verhalen die de Commissie Adriaenssens uitbracht na het beëindigen van de werkzaamheden. Wij vragen dan ook aan de pers, zelfs deze anoniem gemaakte klachten niet te publiceren. Want zelfs uit het geheel van het verhaal erkenden bv. zonen hun vader (dingen die hij uit schaamte niet aan zijn eigen kinderen durfde vertellen). Die man

had wel toelating gegeven zijn klacht anoniem op te nemen in een verslagboek, maar dacht nooit dat het als "stuk" letterlijk uittreksel in de pers zou worden opgenomen. Als het zover zou komen dat deze parlementaire commissie slachtoffers zou horen, (achter gesloten deuren) vraag hen dan uitdrukkelijk of zij schriftelijk willen bevestigen dat hun verhaal openbaar gemaakt mag worden. In alle andere gevallen dient men hier uiterst discreet mee om te springen en de privacy niet te schenden.

5. Documenten/verslagen met bisschoppen of oversten

De WMK wil ook verslag uitbrengen van onze gesprekken (en correspondentie) met bisschoppen en oversten.

We hebben hierover tientallen brieven van bisschoppen en oversten met ontwijkende of nietszeggende antwoorden.

Een voorbeeld: de brief van onze toenmalige voorzitter Lieve Janssens. Zij wilde over onze werking verslag uitbrengen bij de commissie Adriaenssens die spijtig genoeg haar werkzaamheden al stopte nog voor wij ons verhaal konden doen. (afspraken waren nochtans al gemaakt).

Document 3: Onze voorzitter leest de verslagbrief van onze eerste voorzitter over haar ervaring van ons bezoek genaamd: "de 20 bij de kardinaal van 2000".

Hoe dit gesprek van "de 20 bij kardinaal Danneels" van 25/01/2000 overkwam bij de aanwezige slachtoffers geven we weer aan de hand van een aanwezig slachtoffer.

Document 4: Onze voorzitter leest een document voor van hoe een van deelnemende slachtoffers zich voelt die avond bij de kardinaal.

Al onze correspondentie met de verschillende Belgische bisschoppen kan doorgenomen worden.

Maar ook uit Franstalig België kunnen slachtoffers getuigen dat bisschoppen meer de kant kiezen van de dader dan het slachtoffer. Een duidelijk voorbeeld hiervan is het proces van Joël Devillet tegen bisschop Léonard.

6. Getuigenissen van onderzoekers en advocaten

Er zijn politiemensen die vragen om voor een *echte* Parlementaire Onderzoekscommissie te mogen getuigen. Zij durven dit niet te doen als deze onderzoekscommissie geen echte juridische zekerheid heeft. Zij willen getuigen hoe verhoren niet correct zijn verlopen; hoe zij blunders zagen in het politiewerk en gerechtelijk onderzoeken en hoe dossiers van hen werden afgenomen als ze te goed hun best deden.

Hoe moet er gereageerd worden op de volgende uitspraken die wij van politiemensen

in onze werkgroep binnenkregen?

- Twee politie-inspecteurs, die zelf nooit fouten gemaakt hebben of geen berisping kregen, worden van het verhoor gehaald op het moment dat een slachtoffer zware feiten begint te verklaren en zij teveel bezwarend materiaal begonnen te vinden. Onderzoekers die niets van het vooronderzoek afweten, worden op de zaak geplaatst en doen verhoren van de dader zonder grondige voorkennis. Geen onderzoekers van de sectie "zedenzaken" worden op de zaak gezet, wel iemand van de sectie "fraude"...
- Een politie-inspecteur komt na een verhoor terug met de bewering: "mijn chef heeft me gevraagd u mee te delen dat je deze en deze zinnen uit uw verhoor moet schrappen, u komt met niets meer in de openbaarheid betreffende deze zaak".
- De meest eigenaardige onderzoeksdaeden worden gedaan om een onderzoek volledig proberen onderuit te halen. In PV's van de gerechtelijke politie staat letterlijk te lezen dat ze vermoeden dat persoon X en persoon Y mogelijk slachtoffer is van die priester maar dat men zich "momenteel niet geroepen voelt hier verder onderzoek naar te doen". Extra onderzoek aanvragen werd onmogelijk gemaakt door bepaalde documenten niet tijdig op te sturen...
- Of wat denken van de volgende onderzoeksdaad: Naar de buitenwereld toe blijft ook een bepaald gerecht volhouden dat bij het onderzoek niets bijkomend belastend is gevonden maar bij inzage van de dossiers (wet Franchimont) blijkt dit niet correct te zijn.
- Of deze: waar de mogelijkheid bestond om juridisch gezien de verjaring op te heffen door een opeenvolging van feiten maar dit is niet gebeurd.

Verschillende advocaten hebben dezelfde ervaring of reiken ons deze ervaringen aan. Wij vragen dan ook aan deze parlementaire commissieleden om de advocaten van slachtoffers van seksueel misbruik te beluisteren

Enkele voorbeelden van concrete zaken:

a) Een grote Broedercongregatie:

In de jaren 2000 werden we aangesproken door een slachtoffer over een uitgebreid dossier over pedofilie in een van de instellingen van deze Broedercongregatie. Onderzoekers verklaarden ons hoe ze gehinderd werden bij hun onderzoek en ondervragingen van leerlingen moesten stopzetten. Personeel werd onder druk gezet. Documenten verdwenen uit hun dossiers. Op een proces kwam het tot een zware veroordeling van vier jaar cel voor een

broeder.

In beroep in een andere provincie vorderde de procureur, die naar verluid, algemeen gekend stond voor zijn zeer katholieke signatuur, onmiddellijk de vrijspraak. De rechtbank was, volgens de advocaat van het slachtoffer, als volgt vastgesteld: een CD&V-er uit Kortrijk en twee andere rechters die vroeger werkten bij Meester Maertens die optrad als verdediger van de broeder. De advocaat van het slachtoffer was zo overtuigd van de klaarheid van de zaak dat hij die liet doorgaan. Ondanks het feit dat hij er in slaagde drie experts te laten getuigen (Prof. Adriaenssens, Prof. De Boutte en de bekende psychologe Mevr. Stellemans) dat het gehandicapte kind seksueel misbruikt was, werd de broeder vrijgesproken. De feiten werden wel bevestigd door de rechters, maar niet door de broeder want die had, zo besloten de rechters, geen pedofiel profiel.

Nadien kwamen we te weten hoe die broeder op zijn hoge leeftijd wel clandestien naar Thailand trok. Tot op heden heeft een broeder die plaatselijk directeur is in een van de scholen van deze Broederscongregatie, angst om te getuigen, omdat hij dan volgens eigen zeggen "zijn job" kwijt is. (mail is bij het gerecht).

De moeder van het meisje begon nadien een proces wegens meened van twee opvoedsters, die eerst hadden verklaard dat het meisje was meegegaan met de broeder en nadien hun verklaringen introkken.

De moeder stierf aan een hartaanval tijdens die procedure. Ze was één van de twintig die hun verhaal deden bij een onbewogen kardinaal Danneels.

b) Een stad in West-Vlaanderen.

Vanaf 1989 tot begin de jaren 2000 deden zich zware feiten voor in een ziekenhuis van West-Vlaanderen door een hogere geestelijke met een machtspositie in de stad. Door onze groep bij monde van X startte een hele actie.

De congregatie van de zusters, de diverse directrices, de laatste directeur, bisschop Vangheluwe, de Vicaris van de bisschop, het eerste meldpunt van de kerk in West-Vlaanderen, werden op de hoogte gebracht. Resultaat: nul. Toen iemand van onzen WMK, ten einde raad, iets losliet in de pers werd hij opgeroepen door een van de parketten uit West-Vlaanderen... door ...de schoonbroer van de directeur van het ziekenhuis. Pas toen hij alle documenten in handen had zei deze man wie hij was en deed een andere onderzoeker de rest van een zeer onzorgvuldig onderzoek. De dader werd bij zijn verhoor zelfs niet geconfronteerd met zijn schriftelijke bekentenis. Het volstond dat hij zei dat hij van niets wist. Wel relevant was dat hij zegde dat niemand van alle bovengenoemde instanties hem voordien ooit hadden aangesproken. Tijdens dat onderzoek kwamen nieuwe feiten aan het licht van toen die man als directeur van een school in diezelfde stad in West-Vlaanderen kinderen misbruikte.

Het parket, zoals hierboven vermeld, had toen reeds duidelijk het schuldig verzuim van de Heer Vangheluwe kunnen constateren. Nooit kregen slachtoffers en/of hun vertegenwoordigers van hem een antwoord als ze vroegen of de dader was aangesproken.

Die Procureur verklaarde onlangs voor de West-Vlaamse TV dat er duidelijk strafbare feiten waren gepleegd in deze zaak maar dat ze verjaard was. De datum van onze

vertegenwoordiger zou niet kloppen met de datum van het slachtoffer. De vrouw had gezegd (zie PV) dat ze zich de datum van het laatste recidive 'niet juist herinnerde' terwijl onze vertegenwoordiger duidelijk de exacte datum had vermeld. De procureur paste, zich baserend op het feit dat deze psychisch erg belaste vrouw zich de datum niet goed herinnerde, de onrechtvaardige verjaringstermijn van vijf jaar toe. Een onderzoeker van deze zaak verklaarde dat hij dit een zeer eigenaardig dossier had gevonden, waar hij plots niets meer van hoorde. Hij voegde er aan toe: "Procureur X heeft een duidelijke signatuur en veegde zo veel zaken onder de mat."

We vinden dat in dit dossier niemand hulp heeft geboden noch aan mensen in gevaar, noch aan de dader.

c) Hasselt.

Hetzelfde deed zich onlangs voor bij het parket in de provincie Hasselt. Een pedofiele missionaris pleegde reeds feiten in 1992 in Chili. De feiten, werden naar verluid geconstateerd door de zus en de schoonbroer van de dader die er met hem samenwerkten. Er zijn heel wat schriftelijke bewijzen van de slachtoffers bekend. Niet de dader maar de mensen die de feiten constateerden werden weggestuurd door de bisschop in Chili.

In België had hun bisschop geen enkel oor voor deze mensen. Door de familie werden ze, zo getuigen ze, gestigmatiseerd als lasteraars. Zo kon de missionaris ongestoord doorgaan en telkens bij zijn vakantie in België omhalingen doen en gevierd worden.

Bij zijn laatste terugkeer werd bij ons aangeklopt. We dienden een dossier in bij de bisschop en we vernamen daar dat de zaak reeds lang gekend was door hen en door het parket van Hasselt.

Onze klacht werd doorgestuurd naar het parket einde juni van dit jaar. De man zou opnieuw vertrekken op 31 augustus.

We weten dat én de bisschop én het parket de dader wel zagen, maar zijn gekend zinnetje: 'het zijn allemaal leugens' vonden zij voldoende als uitleg.

Onze vertegenwoordiger voor deze zaak zag met lede ogen dat er niets gebeurde en kwam in actie op 20 augustus. We hadden intussen vernomen dat de dader voor het eerst de feiten had toegegeven aan zijn broer waar hij tijdens zijn verblijf in België verbleef. We deden ook beroep op de diensten van Peter Dewaele (federale politie Brussel, cel Pedofilie).

Rond 30 augustus kreeg de pers op een of andere wijze lucht van de zaak. Toen kwam alles plots in een stroomversnelling: op 30 augustus werd onze vertegenwoordiger voor het eerst gehoord om 17u30 en dezelfde avond om **20u30** trokken de onderzoekers naar de kroongetuige. Op dat moment verklaarden ze ons duidelijk dat ze nog niet wisten of betrokkene al dan niet terug naar Chili zou vertrekken.

Wonder boven wonder verklaarde de woordvoerder van bisschop Hoogmartens 's anderendaags (dag van het voorziene gesprek) tijdens een nieuwsuitzending dat de priester op non-actief was gesteld tot er meer duidelijkheid kwam. Zijn broer waar hij inwoonde verklaarde later op een blog van klasgenoten van de missionaris : "De

bisschop had hem verteld dat hij er niet meer onderuit kon. Ofwel zou er in de pers staan: "bisschop laat pedofiel vertrekken" of: "bisschop houdt pedofiel tegen om te vertrekken". In overleg beslisten ze, volgens de dader, de tweede optie te kiezen. We vinden dat ook in dit dossier niemand hulp heeft geboden aan mensen in gevaar. Zonder onze tussenkomsten was de man opnieuw vertrokken.

Een gelijkaardig verhaal kwam onlangs in de openbaarheid. Het betreft een Belgische pater die zich in ons land in zijn klooster een schuiloord vond, terwijl hij in Canada door het gerecht werd gezocht wegens het misbruiken van tientallen eskimokinderen. Ook hier hebben mensen uit onze Werkgroep actie ondernomen en hebben we politiemensen aangesproken dit dossier op te volgen.

d) Politiebeambte

Wat moeten wij doen met de mededeling van een politiebeambte (criminoloog) die evenals zijn collega's, nadat een onderzoek werd afgesloten zonder resultaat, zich zorgen blijft maken en gewetensbezwaren heeft door het conflict tussen het beroepsgeheim enerzijds en zijn verantwoordelijkheidsgevoel t.a.v. de slachtoffers en potentieel nieuwe slachtoffers anderzijds?

De ouders en hun advocaat van een seksueel misbruikt kind, waarvan mij de identiteit niet werd meegedeeld, zitten te wachten in het gerechtsgebouw waar ze afspraak hebben met een magistraat voor een onderhoud. Voor hun neus komt daar de *bisschop* buiten *samen met de priester* die van het misbruik beschuldigd is. De magistraat zegt vervolgens de afspraak met de ouders en de advocaat af en ontvangt hen niet, ook later niet. Het onderzoek kent een eigenaardig verloop, er worden procedurefouten gemaakt, essentiële zaken werden niet onderzocht en belangrijke getuigen werden niet verhoord.

Politiemensen worden erg onder druk gezet met woorden als "*je beseft toch dat je beroepsgeheim hebt*" of "*dit is onzin, deze dingen kunnen onmogelijk gebeurd zijn want katholieke mensen doen dergelijke dingen niet*" enz.

Magistraten laten onderzoekers voelen dat er "tuchtprocedures" zijn opdat ze niet te diep blijven graven in bepaalde zaken.

Politiemensen vertellen ons dat ze hier zelf niet kunnen getuigen omdat ze dan hun beroepsgeheim schenden. Zij kunnen wel worden gehoord indien zij zekerheid hebben dat ze daarbij hun beroepsgeheim niet schenden. Hiervoor moet deze commissie échte juridische bevoegdheid krijgen als een onderzoekscommissie. Verklaringen moeten dan in absolute discretie kunnen worden afgelegd zodat er achteraf geen intimidaties en tuchtprocedures meer kunnen volgen.

Beste Commissie, wij hopen dat u deze vragen van politiemensen gewetensvol zult ter harte nemen.

7. Gevolgen van naar buiten treden voor slachtoffers

Wat te denken hiervan: mensen die in het (godsdienst) onderwijs staan en een feit van seksueel misbruik melden aan het bisdom. Hierna stuurt de bisschop de inspecteur godsdienst af op die leerkracht. Dit slachtoffer moet dan aan die inspecteur de feiten vertellen. Resultaat: job kwijt terwijl die leerkracht vroeger altijd een heel positief verslag kreeg van die inspecteur.

(meer feiten kunnen gegeven worden achter gesloten deuren, mocht dat nodig zijn)

8. Getuigen over problemen bij gerecht

'Slachtoffers-overlevers', willen ook getuigen hoe zij problemen kregen bij plaatselijke parketten. Getuigenissen zijn mogelijk uit de provincies Luik, Limburg en West-Vlaanderen. Want dan moeten zij namen noemen en dat kan hier niet. Tevens zijn er ook verschillende advocaten van slachtoffers bereid hierover te komen getuigen.

Hierbij aansluitend roepen wij deze commissie op na te gaan of de mogelijkheid bestaat een algemene oproep te doen naar advocaten die slachtoffers begeleiden, op te roepen, hun relaas met het gerecht hier te komen doen.

9. Getuigen over "niet erkend" worden wegens verjaring

We kunnen ook getuigenissen geven van mensen die al sinds de jaren '90 dossiers geopend hebben en die nog steeds geen erkenning vinden en waarvan de dader nog ongestraft rondloopt of zelfs nog in de buurt woont. Het betreft problemen die ontstaan omdat de feiten 'verjaard' zijn (of de zaak zolang gerokken wordt door oversten of bisschoppen tot de feiten verjaard zijn) en slachtoffers niet meer naar het gerecht kunnen... omwille van de mogelijkheid een proces voor "laster en eerroof" te krijgen.

Dit is een vraag om de problematiek van de verjaring aan te pakken.

Daarbij heeft onze WMK twee mogelijke denkpistes:

- Verjaring helemaal afschaffen, ook voor de overleden daders.
- Verjaring start 10 jaar na de datum dat het slachtoffer er voor het eerst een klacht over neerlegt.

Feitelijk gegeven: Verjaring werd zelfs tot 5 jaar teruggebracht als de correctionalisering werd uitgesproken.

Bejaarde daders (priesters op rust) mogen niet gerust gelaten worden als een slachtoffer klacht wil neerleggen tegen hen. Die daders moeten ook gestraft worden. Het is niet omdat ze oud zijn, dat ze het niet gedaan hebben en dat ze stoppen met hun daden. Bij het misbruik in de stad X was de dader 82 jaar op het moment van de

feiten.

Er zijn gevallen bekend waarbij priesters geen officiële kerkelijke functie meer krijgen en vervroegd op rust worden gezet om zo ook niets meer te moeten ondernemen, terwijl ze in de realiteit toch nog erediensten voorgaan..., en zo zonder dat toezicht wordt uitgeoefend omgang kunnen hebben met kinderen.

Kan niet met meer zorg er voor geijverd worden dat opgevolgd wordt naar waar de dader overgeplaatst wordt na een klacht, laat hem niet meer in contact komen met kinderen/jeugd? Bisschoppen hebben meer dan eens het probleem opgelost door de dader naar een andere parochie, ander klooster, ander bisdom, ander land of ander continent over te plaatsen... waar dan de misbruiker opnieuw slachtoffers maakt.

Er blijft echter een groot probleem bestaan, ook al wordt de verjaringstermijn omhoog getrokken of zelfs opgeschort, dat de meeste feiten (zoals ze nu bekend zijn) verjaard zijn en dat al die mensen toch nog in de kou blijven staan. Kan hier geen soort "waarheidscommissie" voor ingesteld worden, zodat alle slachtoffers uit het verleden toch een waardige erkenning krijgen?

10. Tot slot

Er zijn in onze werkgroep Mensenrechten in de kerk talloze mensen die willen getuigen van het leed en de pijn, de psychosociale impact van het seksueel misbruik, het levenslang geschonden zijn; vroeger als kind en nu als volwassene. Getuigenissen over de nooit aflatende strijd je "iemand" te kunnen voelen, je niet waardeloos te voelen, niet gebruikt te voelen, de eeuwige strijd om te blijven "overleven", om rust te vinden in de verwerking van dit trauma: in totaal (okt. 2010: zoals reeds eerder gezegd er zijn alleen al in onze werkgroep 427 getuigenissen in onze Werkgroep.)

Er wordt wel eens beweerd "het gaat vaak om verjaarde feiten". Wij ervaren dat mensen soms pas na 20 of 50 jaar er voor het eerst durven over praten. Ondertussen is heel hun leven gedomineerd geworden door dit misbruik uit de kindertijd. Ze zijn opgegroeid in een (kerkelijke) omgeving die hen voortdurend erop wees, telkens ze er over wilden beginnen spreken, dat ze moesten zwijgen, want dat ze anders nog meer gestraft zouden worden.

Dat we vandaag zover staan hebben we enkel te danken aan de moed van de enkele slachtoffers die openlijk hebben willen spreken.

Onze dank gaat vandaag natuurlijk naar het parlement. Uiteraard. Maar op de eerste plaats gaat onze dankbaarheid en erkentelijkheid naar de slachtoffers die hebben durven spreken. En we blijven onze solidariteit uitdrukken met de velen die lijden en

die dit nog steeds niet kunnen.

We rekenen op deze commissie, maar ook op het gerecht en we zien dat binnen het gerecht met veel respect (cfr. De Troy) en heel discreet naar de slachtoffers wordt geluisterd. Al onze dossiers zijn nu bij De Troy en we hebben van geen enkel slachtoffer nog maar één klacht gehoord hierover. We danken deze mensen van het gerecht voor hun tactvolle en discrete handelswijze.

Wij hebben ook ons grootste vertrouwen in de Cel Pedofilie van het Brusselse parket. Ook hier horen wij de vele getuigenissen van slachtoffers dat zij met respect, tact en veel geduld verhoord worden.

In de marge van dit onderzoek willen we ook berichten in bepaalde media rechtzetten dat wij "spontaan" al onze dossier overgedragen hebben aan de Federale Politie te Brussel. Hoe het in werkelijk gebeurd is is te lezen in het PV ter zake: PV 024842/2010 van de Federale Gerechtelijke Politie te Brussel 3914, Onderzoeksafdeling 2 te 1210 Brussel (in totaal ongeveer 1200 pagina's).

Wij drukken onze grote zorg uit over de houding van de Kerk van Rome in deze zaak. Rome gebiedt dat elke bisschop of overste die een klacht over seksueel misbruik kent verplicht is dit te melden aan Rome (aan de Congregatie van de Geloofsleer). Een van de regels hiervan, door kardinaal Ratzinger uitgewerkt is, dat al wie in Rome een klacht van seksueel misbruik neerlegt dat allen die betrokken zijn bij deze zaak, (*op straffe van excommunicatie*) hierover verplicht zijn te zwijgen.

(info Crimen Sollicitations 1962 - geheim document van kardinaal Ottaviani dat in 2001 door kardinaal Ratzinger openbaar wordt gemaakt.. Dit document verwacht "perpetio silentio (eeuwige stilte) en verplicht voor wie bij dit (pedofilie-)proces betrokken is en voor wie die stilte doorbreekt (zwijgplicht) geëxcommuniceerd wordt.)

Als de Belgische bisschoppen, bij het naar buiten brengen van de getuigenissen uit de Commissie Adriaenssens beweerden dat ze "geschokt" waren door deze erge verhalen, geloven we dit niet.

Want hoe kunnen bisschoppen en oversten hierdoor nu pas geschokt zijn als zij dit al jaren wisten?

18 jaar lang is elke klacht, en dat zijn er nu al meer dan 400, (en het gaat nog door) die bij ons binnenkwam ook kenbaar gemaakt aan de bisschoppen of oversten, in den beginne mondeling, maar zeer snel ook schriftelijk of via een onderhoud. Hoe kunnen zij nu pas beweren dat ze "geschokt" zijn?

In plaats van voor hen te bidden, vragen slachtoffers, -en we hopen dat deze onderzoekscommissie dit mee mogelijk maakt- rekening te houden met hun eisen: dat ten minste de kosten van jarenlange therapieën, psychiatrische opnames en medicijnen worden betaald en eventueel ook de vraag naar **schadevergoeding en vooral dat de daders gestraft worden**. Wij vragen de kerk haar medewerking

hieraan te verlenen.

Hoe ervaren wij de hiërarchie van de kerk van Rome?

(onze visie hierover delen we graag aan de commissieleden mee, omdat het kan helpen, om inzicht te krijgen in de "waaromvraag": waarom gaat de RKK zo moeilijk om de feiten te erkennen?)

De cultuur en de ideologie van de Katholieke Kerk ligt mee aan de basis van het misbruik.

Doorheen de geschiedenis van de Katholieke Kerk loopt een draad van waarschuwingen, maatregelen en voorschriften met betrekking tot misbruik door priesters en schendingen van het celibaat. De Kerk heeft er altijd van geweten. Haar systematische ontkenning is geen complot; erger, het is een onderdeel van haar cultuur geworden.

De Kerk heeft, niet alleen in België, misbruik getolereerd, gefaciliteerd en gerechtelijk onderzoek bemoeilijkt. De gebruikte methodes om misbruik te verdoezelen zijn in alle landen identiek. Vaak worden de slachtoffers aangezet om "alles te vergeten en te vergeven".

De slachtoffers leerden al zeer vroeg in hun leven dat de priesters boven het gewone volk stonden. Zij waren de vertegenwoordigers van een volmaakte God en een volmaakte Kerk die de enige weg naar God is. Zoals kardinaal Léonard heeft gezegd: als de priester de communie uitreikt, is het Christus die de communie uitreikt. Priesters waren door hun wijding (ontologisch) andere mensen geworden. Het morele gezag kwam van hen, de gewone gelovigen kregen slechts een passieve rol. Zoals Joël Devillet zegt: "Verkracht worden door de pastoor is niet hetzelfde als verkracht worden door de bakker of de slager van het dorp."

Kinderen die een katholieke opvoeding kregen, vaak in zeer katholieke gezinnen, of in gezinnen van dwangkatholieken, zagen de priesters als unieke wezens, aan wie eerbied en gehoorzaamheid was verschuldigd. Deze katholieke ideologie leidt tot spirituele afhankelijkheid en dat was op zijn beurt een belangrijk ingrediënt op de weg naar het misbruik.

Het misbruik, het grote aantal primaire en secundaire slachtoffers, is pas mogelijk geweest doordat de Kerk niet alleen de slachtoffers en hun familie onder controle hield en bv. ouders wisten wanneer ze moesten zwijgen, de Kerk heeft ook grote delen van de publieke macht aan zich gebonden. Misdaden zijn daardoor verzwegen en ontkend, slachtoffers werden nog meer beschadigd.

De vertegenwoordigers van het volk hebben de plicht op zich genomen om, na decennialange passiviteit en collaboratie een onderzoek te doen naar de oorzaken en het karakter van een van de grootste kwalen van deze tijd. Het doel moet zijn: seksueel misbruik, overal waar het voorkomt, zo snel en zo veel mogelijk te stoppen. Daarom moet het karakter van het misbruik en zijn oorzaken onderzocht worden. Men mag het specifieke karakter van kerkelijk misbruik niet negeren. Dat de Kerk een staat in de Staat vormt en haar eigen regels van stilzwijgen boven de wetgeving

van ons land stelt, mag niet meer gebeuren en moet daarom ook voorwerp van onderzoek zijn. Meer achtergrond van deze analyse is te vinden in "The survival of the Spirit" van Thomas Doyle.

Maar een groot probleem blijft bestaan; waar kunnen slachtoffers nu nog terecht? Wat kan er voor hen concreet nu nog gedaan worden en door wie? Hopelijk kan de commissie hier eindelijk eens een klaar en duidelijk antwoord op geven want daar draait het uiteindelijk allemaal toch wel om, slachtoffers moeten geholpen worden en mogen niet meer in de steek gelaten worden.

Want wij vrezen dat het probleem groter is dan jullie vermoeden: nl. dat bisschoppen door Rome gevraagd worden om deze problemen zoveel mogelijk binnenkerkelijk (lees 'niet') op te lossen, dan medewerking aan het gerecht te verlenen. (ook al hoor je via de media vanuit Rome andere geluiden).

Ik besluit daarom met een interne brief geschreven (aan de bisschop van Bayeux-Lisieux) door de pauselijke commissie over de clerus die er zich op een bepaald moment over verheugt dat een Franse bisschop nog liever de cel ingaat dan een priester, die jarenlang kinderen misbruikt heeft, aan het gerecht uit te leveren.

Het Franse gerecht veroordeelde die bisschop voor schuldig verzuim.

Luister hoe Rome hierop reageert:

Document 5: De brief van het hoofd van de Congregatie van de Clerus te Rome aan de bisschop Pierre Pican van Bayeux- Lisieux wordt voorgelezen. Daarin staat te lezen dat Rome een Franse bisschop feliciteert omdat hij de pedofiele dader niet heeft aangegeven bij het gerecht:

"Je vous félicite de n'avoir pas dénoncé un prêtre à l'administration civile. Vous avez bien agi, et je me régouis d'avoir un confrère dans l'épiscopat qui, aux yeux de l'histoire et de tous les autres évêques du monde, aura préféré la prison plutôt que de dénoncer son fils-prêtre..."

Hiermee is de verhouding bisschop priester duidelijk gesteld.

Ik dank u allen zeer voor dit lange luisteren.

Samenstelling:

Werkgroep Mensenrechten in de Kerk

Linda Opdebeeck, San Deurinck, Joël Devillet, Luc Theuwis, Ilse Verwielen, en Norbert Bethune en Rik Devillé. 054/24.50.80

Aanvulling: bij een paar van de onderstaande vragen die de parlementaire vergadering ons stelden:

1. Stappen jullie zelf naar het gerecht?

Bij de vraag of wij soms ook naar het gerecht stapten, antwoordde ik dat we enkel slachtoffers doorverwezen naar het gerecht of soms met hen meedingen. Ik wil daar nog aan toevoegen dat we soms ook, in situaties waar het slachtoffer niet naar het gerecht kon, ook zonder hen, hun aanklachten aan het gerecht hebben doorgegeven. Het betreft ongeveer 15 van dergelijke aanklachten.

Wanneer slachtoffers herhaaldelijk aanhaalden dat een klacht neerleggen bij het gerecht absoluut niet kon, deden we dat ook niet. Bv. ze wilden niet dat de onmiddellijke omgeving (huisgenoten) op de hoogte zouden zijn, of ze vonden het te gevaarlijk (bv. zelfmoordneiging) als andere mensen het zouden weten.

2.

Bij de vraag "Welke zijn de concrete redenen dat de slachtoffers niet genoeg vertrouwen hadden in het gerecht?"

Hier het aanvullende antwoord van San Deurinck, lid van onze stuurgroep die op deze materie als volgt antwoordt:

"Ik realiseer mij dat ik daar nog nooit over heb nagedacht. Waarom ben ik toen niet naar de politie geweest? Waarom dacht ik pas jaren na de verjaring aan wet en gezag?"

Omdat de politie de vijand en iets uit de buitenwereld was. Zo simpel is dat. De studie naar het totalitaire klimaat waar ik van droom (zowel studie als klimaat) zal er wel nooit komen. Eén van de belangrijkste elementen uit de formule die dit schandaal hebben veroorzaakt, is al in de oven van de geschiedenis verdwenen. Je wordt oud papa. Terwijl je met je slechte knieën iedereen probeert te waarschuwen voor wat Léonard probeert te doen herrijzen, ben je al een figurant geworden in de coulissen van Bokrijk.

De Kerk, dat was de familie en daar had de veldwachter niets te zoeken. De Kerk, dat was het gezag en daarboven was geen ander gezag. Het woord gezag betekende de Kerk. Die agent kwam mij niet helpen, hij kwam de Kerk aanvallen. De Kerk stond boven het uniform. De Kerk werd bewaakt en verdedigd door het uniform. Op mijn knietjes zag ik hoe de rijkswacht, het geweer op de rug, het Sacrament beschermdde, dat onder een baldakijn voorbijzweefde, gedragen door een corrupte sjamaan. En dat in een dorp waar de oorlog nog altijd voortleefde.

Had ik toen plots aan een tafel gezeten met iemand met een indrukwekkend uniform, die mij vroeg of pater Gijsen aan mijn penis had gezeten, ik had waarschijnlijk nee gezegd, want ontkennen was altijd al de beste tegenaanval geweest. En wie zou mij uitleggen wat een penis was?

Als de pater vroeg of ik de letter K van kaarswijding had geschrappt in de aankondiging voor Lichtmis, dan zei ik natuurlijk neen. Daar moet je niet vaak een pak slaag voor gekregen hebben. Ja betekende slaag, neen betekende misschien uitstel of afstel. Ontkennen was er al vroeg in geklopt. Zeker als de tegenstander uit de buitenwereld kwam.

Seks behoorde tot de onwereld, de wereld waarin alleen dingen bestaan die niet bestaan, tegenstelling die voor mij, getraind in het aanvaarden van mysteries, geen enkel probleem vormde. In die wereld woonden duivels en grimmige draken en woeste verlangens over later, grootse plannen en de gedachten aan de weiden van mijn dorp, waar ik terug wou zwerven, het knagend gemis aan vrijheid en het tergend wachten op het ogenblik dat het leven zou beginnen.

In die wereld mocht die agent niet binnen. Ik ging nog liever dood. De onwereld en de echte wereld, daartussen waren geen bruggen of tunnels. Daar kon niemand binnen. De onwereld met

al zijn gevaren en onzekerheden was mijn laatste veilige schuilplaats. Alleen ik had de onzichtbare sleutel.

Niemand zal ooit begrijpen hoe alles wat ik nu voel, weet en verlang, nog steeds tot dat vreemde, onvoltooide en verwoeste planetenstelsel behoort, waarin overleven belangrijker was dan logica en onbestaande schuilplaatsen meer veiligheid gaven dan een uniform dat de vijand was.

Het wordt tijd dat de Kleine Prins inziet dat zijn houdbaarheidsdatum al meer dan een halve eeuw verstreken is. Wat gebroken is, blijft gebroken en de lijm laat lelijke sporen na. De witte ridders, die vroeger ongeduldig, in blinkend harnas en op briesende rossen, trappelend stonden te wachten om al het onrecht in het heelal te vernietigen, zijn tot stof en as weergekeerd.

In de echte wereld gaat dat zo:

Geachte leden van het parlement,

Kinderen leren al vroeg dat het gezag van de Staat het echte gezag niet is. De vader die vloekt, als een agent een boete schrijft, staat hoger dan die agent. Vader is familie. De agent valt de familie aan. De laagste honden in de roedel verdedigen de roedel het hardst. De pater die van brood God tovert, kan die agent in een duivel veranderen en hem verpletteren. In het Oud Testament en in de onwereld staat dat geschreven. Kinderen weten dat. De vraag is of de agent dat weet.

Alle kinderen hebben recht op een eigen heelal en een warm nest, dat niet mag geschonden worden door de Staat.

De pedo pastoors maakten gebruik van middelen waarover de Staat niet beschikt en zelfs niet mag en kan beschikken: geweld, magie, donder en bliksem, wierook en gezag en door de eeuwen overgeleverde trukken om kinderen te doen zwijgen.

De Staat mag zijn burgers, en zeker de kinderen, niet overleveren aan trieste sjamanen die de regels van het kinderheelal schenden om hun macht op aarde te vestigen. Het seksueel misbruik is een onderdeel van hun code, net als de fundamentele twijfel over de legaliteit van het gezag van de Staat.

Daarom stel ik voor:

Dat dwangcelibatairen een straatverbod krijgen en buiten een cirkel van 500 meter moeten blijven van iedere instelling waar kinderen verblijven. Als we dit nog niet geleerd hebben, dan waren we er beter niet aan begonnen.

Dat de Staat de controle voert op instellingen waar kinderen verblijven en niet de sjamanen zelf.

We zouden ons onderzoek misschien kunnen beginnen bij die twee reeds bekende slachtoffers van Mactac. Dat volwassen mensen zoveel jaar moeten wachten voor ze kunnen spreken en, alle organisaties en subsidies ten spijt, slechts dank zij een onmenselijke inspanning camera's en pers durven trotseren, dat kunnen wij misschien nog leren te begrijpen. Laten we dat, voor ons eigen bestwil en dat van onze kinderen, hopen.

Maar, geachte leden van het parlement, hoe we de onzichtbare sleutel moeten vinden tot het heelal van de kinderen, dat is de vraag die wij niet kunnen oplossen. We zijn te oud, te afgestorven, en te lang naar school geweest. We hebben teveel compromissen gesloten. We durven het woord CV&P- staat zelfs niet gebruiken, omdat we de formatie niet in het gedrang willen brengen. We hebben de Kleine Prins verraden."

Van de overgrote meerderheid der vragen (hieronder vind je ze terug) hebben wij geen verslag gemaakt. Hopelijk heeft het secretariaat van de parlementaire vergadering hiervan verslag

gemaakt. Wij zouden van deze antwoorden zoals ze zijn genotuleerd, ook graag een copie ontvangen.

Met dank zo uitvoering naar ons te luisteren.

Heel binnenkort bezorgen wij u ook alle documenten (correspondentie tussen kerkelijke oversten en onze werkgroep.

Persoonlijke verklaringen van slachtoffers, hun brieven of verhalen geven we niet door aangezien wij geen zekerheid kregen dat deze documenten dat hierdoor hun privacy niet geschonden zou worden.

3.

Vragen parlement maandag, 22 november 2010

Zoals ze werden opgetekend door Linda Opdebeeck, voorzitter van de Werkgroep Mensenrechten in de Kerk.

Landuyt

1. Wie was in '92 de verantwoordelijke voor het misbruik?
2. Waar kon u terecht bij het gerecht en waar ondervond u obstructies?
3. Is het nu nog zo dat er per bisdom een vertrouwenspersoon is zoals in de tijd van de Comm Halsberge?
4. Bestaat het drama nog vandaag?
5. Omwille van de meldingsplicht moet de klacht aangegeven worden aan Rome ; Hebt u kennis van een dossier dat zo afgehandeld werd?
6. Is het zo dat u in de jaren '90 Danneels gecontacteerd hebt ivm Van Gheluwe? Heeft iemand van het gerecht u daarop aangesproken?

Welke zijn de concrete redenen dat de slachtoffers niet genoeg vertrouwen hadden in het gerecht?

Bracke

1. Waarom is nu alles plots naar boven gekomen?
  2. Hebt u ook te maken met misbruik buiten de Kerk?
  3. Hebt u contact gehad met daders die bij u kwamen aankloppen?
-

1. In welke mate heeft geld een rol gespeeld in de Kerk? Krijgen slachtoffers geld toegestoken om te zwijgen?
2. Hebt u vanuit de Kerk richtlijnen gekregen hoe om te gaan met het misbruik?
3. Waarom uit het misbruik in de Kerk zich als seksueel misbruik?
4. Is het Kerkelijk Recht een hulp of een hindernis?

5. Uitspraak : 'Kerk is veiligste plek'?
  6. Dat de Kerk boven de Staat/Wet staat, is een zware beschuldiging. Hebt u daarvan bewijzen?
  7. Waarom bent u zelf niet naar hogere instanties gestapt? U ging in de tijd naar Minister Verwilgen van Justitie. Wat hebt u daar aangeklaagd en wat waren de gevolgen?
  8. Is u één geval bekend van veroordeling voor laster en eerroof?
  9. Wat is uw boodschap naar de commissie, zodat dit niet meer gebeurt?
-

1. Kende u voor '92 ook al klachten?
  2. Hebt u zelf dossiers aan justitie gegeven of niet?
  3. Waar zijn de dossiers?
  4. Kunt u voorbeelden geven van een tussenkomst van het gerecht bij dossiers van de comm Adriaenssens?
-

Vlaams Belang

Enkele bemerkingen, waar ik niet direct antwoord moet op hebben :

1. We moeten objectieve dingen weten. We moeten weten welke politiemensen zich tot u gericht hebben, gegevens daarover. We kunnen ze horen achter gesloten deuren.
2. Verhouding Staat-Kerk : Is er vrijspraak naar gelang politieke kleur?
3. Aantal dossiers van 427 : Is dat binnen of ook buiten de Kerk? Zijn hier overlappingen met comm Adriaenssens of comm Halsberge?

Concrete vragen :

1. Hebt u nooit gedacht : 'Ik ga naar PA of Halsberge als u er niet doorgeraakte?'
  2. Waarom hebt u in de jaren '90 slachtoffers niet het advies gegeven naar justitie of naar Halsberge te gaan?
  3. Waarom kwam er in 2004 een ontbinding van de groep? U zegt dat de slachtoffers toen hun weg naar de rechtbank gevonden hadden. Waarom kwam er toen geen nieuwe werkgroep?
  4. In 2000 ging u naar Danneels. Waarom hebt u in 2010 uw dossiers naar de Cel Pedofilie gebracht? Waarom hebt u nu een andere strategie gebruikt en bent u niet meer naar Danneels gestapt?
-

1. Hebt u een positieve evolutie vastgesteld in de manier van dossiers behandelen?
  2. Is het enkel in april 2010 dat het veranderde?
  3. Wat verwacht u van de Staat?
  4. Hebt u opportune info over zoveel seksueel misbruik in instituten met gehandicapten?
-

Van de Cauter

1. Is geheimhouding in geloofsleer gegarandeerd?
  2. Moet er een onafhankelijk meldpunt komen of niet? (Pellens?)
  3. Hebben slachtoffers kansen genoeg in de hulpverlenende sector?
  4. Wat bedoelt u met anoniem bevallen? Is dat kind ook afstaan? Waren de diensten zoals Kind en Gezin hiervan op de hoogte?
-

1. Hoe systematisch werd een slachtoffer dader?
  2. Hoeveel van die 427 dossiers zijn naar het gerecht? Wat zijn de resultaten?
  3. Zijn er verschillen tussen periodes/arrondissementen?
  4. Hebt u info over hoeveel geestelijke daders naar Afrika werden overgeplaatst en hebt u zich op het misbruik in de Kolonies?
-

Deleuze

1. Welke zijn de elementen van het systeem?
  2. Hoe kunnen we als commissie dat systeem doorbreken?
  3. Waarom heb ik de indruk dat u zegt dat het enige positieve het werk van de politiemensen was?
-

1. Wat was uw verhouding met de comm Halsberge?
  2. Hoe werd niet u persoonlijk, maar de werkgroep, door Danneels bejegend?
  3. Heeft de werkgroep weet van slachtoffers binnen andere Kerken in ons land en werden die op dezelfde manier behandeld of niet?
  4. Is het dit wat u bedoelt : 'De Kerk stelt zich boven de Staat'?
-

Louwie

Opmerkingen :

1. Wij stellen dit vast : Er werden stokken in de wielen gestoken van de slachtoffers.
2. We moeten ons vragen stellen bij de houding van de ministers.
3. Er moet een onderzoekscommissie komen om justitie na te gaan.
4. Dit moet stoppen en ik hoop dat de commissie tot op het bot zal gaan.

Vragen :

1. Denkt u dat de Kerk nu nog macht heeft over het gerecht?
2. Wat kan deze commissie doen?